

Ако су ово били поприлично досадни избори, на којима се пре избора знало ко ће победити на изборима, онда се, по старом српском обичају, најзанимљивије дешава – тек после избора.

Могуће је да сам лако дрогиран кад тврдим да се не сећам ниједних скорашњих избора на којима су поражени поштено признали да су поражени – обично 24 часа после избора, поражени траже нове изборе, јер им се резултати, јеби га, не свиђају.

Омиљена оптужба је – крађа гласова, чак и кад победник избора, извесни Александар Вучић, има 55 одсто, а другопласирани, господин Јанковић Саша, квалитетних 16 одсто; будући да компликованом математичком радњом, одузимањем, стижемо до разлике од 39 одсто између та два кандидата, уме ли неко да одговори на питање која је то разлика између победника и пораженог кад више нема сумње гледе крађе? Разумео бих да је Србија Флорида и да је Вучић нешто као Трамп, који је Хилари Клинтон победио с разликом од 0,001 одсто гласова, али овде најближи конкурент има минус од 39 одсто! Како ли је вешти Вучић украо свега милион и по гласова из топлог огњишта Јанковића Саше?

Кад су, 1996. и 1997, стотине хиљада грађана протестовале против Милошевића, тачно су знале због чега и зашто протестују, мада није било ни Фејсбука, ни Твитера, ни мрежолких умова који су научили чак два падежа

